

Od Redakcji

Szanowni Państwo,

w chwili, gdy zaczynałam pisać te słowa, odebrałam bardzo smutną wiadomość o śmierci Pani Profesor Marii Małgorzaty Siwak-Kobayashi. Jej sylwetka ukazała się w naszym piśmie w 2003 roku. Pani Profesor jako psychiatra przez wiele lat prowadziła Klinikę Nerwic w Instytucie Psychiatrii i Neurologii w Warszawie. Była zaangażowana w leczenie pacjentów, ale także w szkolenie przyszłych terapeutów. Dała się poznać jako osoba niezwykle pracowita, odpowiedzialna oraz przyjazna ludziom. Ufam, że uczennica profesora Stefana Ledera — jak mówiła o sobie — pozostawiła po sobie ducha życzliwości, ale też ogromnego zaangażowania w pracę. Oprócz wspomnień pozostała mi satysfakcja, że zapis niegdysiejszej rozmowy pokazuje Małgosię taką, jaka była.

Z kolei sylwetka psychoterapeutki Lucyny Drożdżowicz z Krakowa, którą Państwo poznacie w aktualnym numerze naszego pisma, skłania do poważnej refleksji nad najważniejszymi pytaniami, które stawiamy sobie jako psychoterapeuci. Moja rozmówczyni odpowiada na nie na kilka sposobów: przedstawiając swoją drogę do terapii, przywołując przykłady swoich trudnych doświadczeń z życia, ale również dzieląc się swoimi przemyśleniami w odniesieniu do teorii i książek. Zapraszam do zapoznania się z naszą rozmową i zapewniam, że będzie to bardzo wzbogacające doświadczenie.

Wszystkie artykuły aktualnego zeszytu „Psychoterapii” można zaliczyć do takich właśnie: poszerzających nasze spojrzenie, porządkujących myśli, ale też czasem zaskakujących. Należy do nich artykuł Dominika Gawędy pt. „Zjawisko psychopatycznego sensu życia. Gdy relacja terapeutyczna staje się polem bitewnym”. Ilustrację kliniczną tego zjawiska stanowi opis procesu psychoterapeutycznego autora z pacjentem wnoszącym „psychopatyczny sens życia” w obszar terapii. Ów opis ukazuje, jak relacja terapeutyczna już od początku staje się polem bitewnym, na którym praca psychoterapeuty, zdaniem autora, przypomina pracę saperską mogącego prowadzić swe ryzykowne działania dopiero wówczas, gdy działania wojenne z jakiegoś powodu na chwilę ustaną. Aby ten proces mógł zakończyć się powodzeniem, niezbędne wydaje się autorowi zaistnienie specyficznych warunków po stronie pacjenta nazwanych przez niego roboczo „oknem terapeutycznym”.

W artykule „Komplementarne stosowanie psychoterapii w procesie leczenia pacjentek z rozpoznaniem jadłowstrętu psychicznego oraz refleksje dotyczące badań opartych o praktykę terapeutyczną” doświadczona terapeutka z Poznania — Małgorzata Talarczyk dzieli się z nami wypracowanym w trakcie dłużej i intensywnej praktyki klinicznej i terapeutycznej sposobem leczenia terapeutycznego, który daje szeroko rozumiane pozytywne efekty. Stawia pytania odnoszące się do badań psychoterapii: czy i jak mogłyby przebiegać badania psychoterapii prowadzonej w sposób łączący różne formy i różne paradygmaty oraz uwzględniający rozmaite czynniki terapeutyczne? Zachęcam do wnikliwego i uważnego przeczytania artykułu, nie tylko przez osoby zajmujące się leczeniem zaburzeń jedzenia.

Kolejny ważny artykuł to „Psychoterapia pary z wieloletnim doświadczeniem psychozy” Ryszarda Chłopka i Anny Kominek. Poddano w nim analizie proces terapii małżeńskiej

pary z rozpoznaniem psychozy u jednego z małżonków, prowadzony przez parę psychoterapeutów przez 21 miesięcy. Wyniki przeprowadzonej terapii są obiecujące. Zmniejszyła się liczba nawrotów choroby i hospitalizacji, a także dodatkowo nastąpiła poprawa jakości związku u pary pacjentów. Autorzy bardzo wnikliwie analizują przebieg terapii i czynniki leczące. Podziw wzbudza ich elastyczność i pomysłowość w tej trudnej pracy.

Ostatnim artykułem jest „Model pracy Dziennego Oddziału Psychiatrycznego Rehabilitacyjnego Kraków-Podgórze II w Szpitalu im. dr. Józefa Babińskiego w Krakowie” — autorstwa Katarzyny Kotlarskiej, Pawła Smyka oraz Ireny Najbar. W tekście przedstawiony został zintegrowany model pracy terapeutycznej stosowany w oddziale, proces kwalifikacji pacjentów do oddziału, a także różnorodność oddziaływań terapeutycznych tamże. Oddział ten stosuje wiele nowoczesnych metod oddziaływań terapeutycznych. Opisany został model rehabilitacji psychiatrycznej oparty na zasadach społeczności terapeutycznej, model pracy w psychoterapii indywidualnej i grupowej, wiele innych zajęć grupowych, w tym tak interesujących, jak „historia życia”, której celem jest stworzenie dla każdego z pacjentów możliwości przyjrzenia się swojej linii życia oraz zaprezentowania swoich doświadczeń i zainteresowań, a także przełamywanie oporów przed mówieniem o sobie i przed wystąpieniami publicznymi. Zwraca także uwagę uwzględnianie w procesie terapeutycznym postawy mentalizacyjnej. Znając osobiście od strony postawy terapeutycznej przynajmniej jednego ze współautorów artykułu przyznaję, iż warto zaprezentować takie miejsca terapii innym profesjonalistom — co niniejszym z przyjemnością, już na zakończenie, czynimy.

Mam nadzieję, że pozostaniecie Państwo z nami jako nasi Czytelnicy, serdecznie do tego zachęcam.

Wanda Szaszkwicz